

ZVONČEK

Čist s podobami za mladino

Leto 35

December 1933

Štev. 4

Gustav Strniša

Jurčkov božič

Jurček je bil dober in priden deček. Bil je za ovčarja pri bogatem sosedu Tadeju, kjer so ga imeli zelo radi, skrbeli zanj, da ni stradal, in ga tudi oblačili, da ni bil strgan.

Neko leto je bila posebno mila zima, nič snega ni padlo. Prav tisto leto je imel mali Jurček hudo smolo. Ko je pasel na gozdnem parobku svoje ovce, je prilomastil iz hoste kosmatin medved in uboge ovčice so se preplašene razbežale na vse strani.

Jurček je prišel brez črede domov. Gospodar je razsajal, gospodinja se je jezila, da jih bo ta paglavec ob vse pripravil. Deček je zagotavljal svojima rednikoma, da ni sam kriv, saj je prihrumel medved, ki je ovce preplašil, da so pobegnile.

»Pojdi in poišči mi ovce!« je ukazal Tadej pastirju drugi dan.

Deček je žalosten odšel. Prehodil je vse bližnje travnike, a ovčic ni mogel nikjer iztekniti. Potem je šel v gozd. Hosta ga je mračna in tiha sprejela, ko je stopil vanjo. Nekaj časa se je oziral naokrog in iskal, a ovac ni zagledal nikjer.

Deček se je otožen vrnil.

Tadejevi odslej niso nič več marali malega Jurčka. Rad bi se vrnil domov k očetu, a kaj, ko ni imel več dobre matere, ki mu je umrla že pred dvema letoma, ko je bil komaj šest let star. Oče je privedel v hišo pisano mamo, ki je dečka neprijazno gledala in očeta pregovorila, da je dal Jurčka za pastirja.

Bilo je že okoli božiča. Deček je vsak dan taval okoli in iskal svoje ovce, pa jih ni mogel nikjer izslediti.

Tadejevi so delali jaselce. Jurček je prinesel iz gozda mahu in pomagal izrezovati pastirce. Ko je vzel v roke papirnato ovčico, ga je gospodarjev Jožek pahnil od sebe:

»Pusti ovčico, da še te ne zapraviš, kakor si nam zapravil naše mile žive ovčice! Samo ti si kriv, da bo letos pri nas tako žalosten božič!«

Deček je prebledel in vstal:

»Moram dobiti ovce, sicer ne bom mogel več živeti pri vas, saj me vsi sovražite!«

Potrj je odšel po stezi proti gozdu. —

«Sneg je pričel naletavati. Komaj vidno so se vrtničile v zraku prve snežinke in pastirčku je mraz stresal šibko telesce. Vendarle je pogumno hitel dalje in samo šepetal:

»Moj mali Jezušček, nocoj si Ti rojen. Ves svet boš blagoslovil s svojo ljubeznijo. Vsi ljudje bodo uživali mir in srečo, daj jo še meni! Daj, da najdem svoje ovčice, da me bodo gospodarjevi spet vzljubili!«

Prišel je do gozda in hitel po stezi dalje proti strminam, ki so se dvigale nad njim.

Dolgo je hodil, preden je truden dospel do zadnje hiše visoko v gori. Povsod je pregledoval strmine, a ovčic ni bilo nikjer.

Sneg je ponehal, prisijale so zvezde, zjasnilo se je popolnoma. Zablestela je Rimska cesta, vsa prosojna in mlečna. Pastir je strmel nanjo in si želel po nji pobegniti v višave, nekam v prostranstvo, kjer ni mraza, ne težav in ne sovraštva.

Dospel je do zadnje hiše in potrkal. Mlad čvrst gospodar mu je odprl in ga vprašaje pogledal.

»Že pred dnevi sem izgubil svoje ovčice, ali ste jih kje videli?«

Hribovec ga je zavrnil:

»Že tvoj gospodar je bil tukaj. Do danes jih nismo dobili. Vendarle vprašaj še starega črednika Matijo, ki biva še nekaj više pod sivo skalo v stari leseni kolibi, ki je ne more zapustiti, ker so ga planine začarale, da ne more živeti brez njih.«

Jurček se je zahvalil in že je stopal više v hrib. Bolele so ga noge, ves znojen je bil, a pogumno je stopal više in više. Sam ni vedel, kje je tista koča. Prepričan je bil, da je

bila hišica, ki jo je pravkar zapustil, zadnja, a zdaj mora še više, da najde kolibo pod skalnatim zaslonom. Ali jo bo našel ali ne?

Luna je prijazno sijala in deček je spet mislil na sveto noč. Spomnil se je, kako je mati pred dvema letoma na sveti večer umirala. Oče je jokaje tolažil otroke, da je prišel sam Jezušček po mamico, saj je na sveti večer pri vseh ljudeh in jih blagoslavlja. Kdor pa na ta večer umre, je zelo srečen, ker ga Jezušček sam spremlja na poti v nebesa.

Hipoma se je deček preplašen ustavil. Od desne strani je začul glas:

»Kaj pa ti pobič v tej samoti?«

Že je zagledal pred seboj sivega poraščenega črednika, ki ga je vprašaje gledal z drobnimi, jasnimi očmi.

Jurček se je opogumil:

»Ovčice iščem. Tako hudo mi je. Nocoj je sveti večer in rad bi spet našel ljubezen, ki sem jo izgubil s svojimi ovčkami vred, saj me gospodarjevi od tedaj nič več ne marajo.«

Črednik je odvrnil:

»Saj je bil Tadej tu doli pri kmetu in tudi jaz sem ovce iskal. Nisem jih našel. Kesneje sem stikal za mahom. Prišel sem do neke tesne špilje, na katero se niti spomnil nisem, saj se odrasli človek sploh ne more splaziti vanjo. Iz špilje sem začul bleljanje. Zato sem prepričan, da so tam notri tvoje ovce. Ti boš lahko zlezal v luknjo in jih spravil venkaj, potem jih odženeva v dolino.

Deček je vesel šel s črednikom. V špilji je res dobil vse ovce, bile

so še žive, a precej sestradane. — Urno jih je spravil na dan in v črednikovo kolibo.

Pastirček je začuden strmel v prijazne črednikove jaselce, okoli katerih so se zdaj zbirale žive ovčice. Iz jaselc je pa gledal Jurčka prijazni obrazek božjega Deteta in se mu smehljaj.

Črednik je ovce za silo nakrmil in že sta jo mahala v dolino.

*

»Kje je naš pastir?« je vprašal na sveti večer gospodar Tadej in se ozrl na otroke.

»Menda je šel spet iskat ovce,« je odvrnil mali Tomažek.

»Se bo že vrnil,« se je oglasila gospodinja. Jurčka ni bilo in gospodarja je zaskrbelo:

»Morda je šel k staršem? Kaj hodi sam tako pozno okoli?«

Tedaj so se odprla vrata. Vstopil je Jurčkov oče in prosil gospodarja, naj pusti dečka za praznične dni domov.

Tadej je bil v zadregi, spomnil se je, kako neusmiljeno in sovražno se je obnašal napram bednemu pastirčku, čeprav je bil deček nedolžen. Ogrnil si je suknjo:

»Fant je nekam lezel, menda ovce iskat. Lahko se mu pripeti kaka nesreča. Pojdiva za njim pogledat!«

Urno sta odšla v noč.

Jurček in črednik sta z ovcami srečno dospela v dolino. Bližala sta se vaški cerkvi, ki je stala nad vasico na vzvišenem kraju.

Tedaj je zazvonilo.

»Kako lepo zvoní,« se je oglasil deček.

»Da, da, saj je nocoj sveta noč in jaz jo tako čutim tam v svoji sa-

moti. Povsod pod meno j zvoní, zvezde se mi bližajo, nebеса so na stežaj odprta in povsod odmeva sveta božična pesem!« odvrne stari črednik in prijazno kima.

Tedaj prihitita Jurčkov oče in gospodar. Vsi se razvesele. Tadej je

kar nekam ginjen, ko jih povabi na svoj dom.

Zvonovi še vedno slovesno zvoné, tudi še potem, ko vstopi Jurček v hišo in ga vsi hrupno pozdravijo.

»Kako, da si se spet nocoj napotil ovce iskat?« ga vpraša gospodar.

»Zato, ker me je bolelo srce. Spoznal sem, da nisem izgubil samo svojih ovčic, temveč da sem z njimi izgubil tudi vašo ljubezen. Jezušček mi je bil pa dober, vrnil mi je ovce in zdaj vem, da me boste tudi vi spet radi imeli.«

Gospodar in gospodinja sta se spogledala, sram ju je bilo in ljubeče sta dečku stisnila roko.